

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale di Gorizia με διάταξη της 7ης Απριλίου 2004 στην υπόθεση Azienda Agricola Bogar Roberto e Andrea κατά Azenzia per le erogazioni in Agricoltura — AGEA και Cospalat Friuli Venezia Giulia**

(Υπόθεση C-224/04)

(2004/C 201/16)

Με διάταξη της 7ης Απριλίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 28 Μαΐου 2004, το Tribunale di Gorizia, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, αφενός, Azienda Agricola Bogar Roberto e Andrea και, αφετέρου, Azenzia per le erogazioni in Agricoltura — AGEA και Cospalat Friuli Venezia Giulia, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να αποφανθεί επί του εξής προδικαστικού ερωτήματος:

— «Δεδομένου ότι η εξακρίβωση της νομικής φύσεως της συμπληρωματικής εισφοράς επί του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων πρέπει να γίνει υπό το φως των κανόνων του κοινοτικού δικαίου βάσει των οποίων θεσπίστηκε η εισφορά αυτή και καθορίστηκαν οι θεμελιώδεις κανόνες για την εφαρμογή της [ήτοι του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 856/84, της 31ης Μαρτίου 1984 και του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92, της 28ης Δεκεμβρίου 1992], πρέπει το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 856/84, της 31ης Μαρτίου 1984 <sup>(1)</sup>, και τα άρθρα 1 έως 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92 της 28ης Δεκεμβρίου 1992 <sup>(2)</sup>, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων έχει χαρακτήρα διοικητικών κυρώσεων και, επομένως, η καταβολή της εκ μέρους των παραγωγών οφείλεται μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η υπέρβαση των χορηγηθεισών ποσοτήτων οφείλεται σε πρόθεση ή σε αμέλεια;»

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 90 της 1.4.1984, σ. 10.

<sup>(2)</sup> ΕΕ L 405 της 31.12.1992, σ. 1.

2004, το Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Crailsheimer Volksbank eG και Klaus Conrads, συζύγων Frank Schulzke και Petra Schulzke-Lösche και Joachim Nitschke, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Συνάδει προς το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ <sup>(1)</sup> το να εξαρτώνται τα δικαιώματα του καταναλωτή, ιδίως το δικαίωμα υπαναχώρησης, όχι μόνον από τη σύναψη συμβάσεως εκτός εμπορικού καταστήματος κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1 της οδηγίας, αλλά και από πρόσθετα κριτήρια καταλογισμού, όπως η συνειδητά εκ μέρους του εμπόρου προκληθείσα μεσολάβηση τρίτου στη σύναψη της συμβάσεως ή η αμέλεια του εμπόρου όσον αφορά τις ενέργειες του τρίτου στα πλαίσια συναλλαγής εκτός εμπορικού καταστήματος;
2. Συνάδει προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ το γεγονός ότι ο δανειολήπτης επί αγοράς ακινήτου, ο οποίος όχι μόνο συνήψε τη σύμβαση δανείου εκτός εμπορικού καταστήματος, αλλά ταυτοχρόνως προκάλεσε την αποπληρωμή των αξιών σε λογαριασμό ο οποίος δεν υπόκειται πλέον πρακτικά στη διάθεσή του εκτός εμπορικού καταστήματος, οφείλει να επιστρέψει τις αξίες στον δανειοδότη σε περίπτωση υπαναχώρησης;
3. Συνάδει προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ το γεγονός ότι ο δανειολήπτης επί αγοράς ακινήτου, εφόσον μετά την υπαναχώρηση οφείλει να επιστρέψει τις αξίες, πρέπει να τις επιστρέψει όχι με τις προβλεπόμενες στη σύμβαση δόσεις, αλλά πάραυτα ως ενιαίο ποσό;
4. Συνάδει προς το άρθρο 5, παράγραφος 2, της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ το γεγονός ότι ο δανειολήπτης επί αγοράς ακινήτου, εφόσον υποχρεούται και στην περίπτωση της υπαναχώρησης σε επιστροφή των αξιών, πρέπει να επιβαρυνθεί με το επιτόκιο της αγοράς για το δάνειο;

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 372, σ. 31.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen με διάταξη της 27ης Μαΐου 2004 στην υπόθεση Crailsheimer Volksbank eG κατά Klaus Conrads, συζύγων Frank Schulzke και Petra Schulzke-Lösche και Joachim Nitschke**

Υπόθεση C-229/04

(2004/C 201/17)

Με διάταξη της 27ης Μαΐου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Ιουνίου

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 2 Ιουνίου 2004**

(Υπόθεση C-230/04)

(2004/C 201/18)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Rozet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 2 Ιουνίου 2004, προσφυγή κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει υπόψη την πείρα και την αρχαιότητα που είχαν αποκτήσει στη δημόσια διοίκηση άλλοι κράτους μέλους κοινοτικοί υπήκοοι που απασχολούνται στα δημόσια νοσοκομεία της Γαλλίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 39 της συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας <sup>(1)</sup>.
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

#### Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν υπόψη τις περιόδους απασχολήσεως που πραγματοποιήσαν οι διακινούμενοι εργαζόμενοι σε παρόμοιο τομέα δραστηριότητας σε άλλο κράτος μέλος κατά την πρόσβαση, κατάταξη και την αναγνώριση της αρχαιότητάς τους στη δημόσια διοίκηση υπό τις ίδιες συνθήκες που ισχύουν για την αρχαιότητα και την επαγγελματική πείρα που αποκτώνται στο εθνικό σύστημά τους. Οι ισχύουσες γαλλικές διατάξεις δεν εγγυώνται τη συνεκτίμηση της πείρας και της αρχαιότητας στη δημόσια διοίκηση άλλου κράτους μέλους για τους κοινοτικούς υπηκόους που απασχολούνται στα δημόσια νοσοκομεία της Γαλλίας.

<sup>(1)</sup> ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio με διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 2004, στην υπόθεση Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole κ.λπ. κατά Ministero delle Politiche Agricole e Forestali και της Regione Veneto**

(Υπόθεση C-231/04)

(2004/C 201/19)

Με διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Ιουνίου 2004, το Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Confcooperative Unione Regionale della Cooperazione FVG Federagricole κ.λπ. και Ministero delle Politiche Agricole e Forestali και Regione Veneto, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- «1. Μπορεί η ευρωπαϊκή συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, αφετέρου, η οποία συνήφθη στις 16

Δεκεμβρίου 1991 και δημοσιεύθηκε στην ΕΕ L 347 της 31ης Δεκεμβρίου 1993, να αποτελέσει σύννομη και επαρκή νομική βάση για την απονομή στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα της εξουσίας για σύναψη της κοινοτικής συμφωνίας με τη Δημοκρατία της Ουγγαρίας, της 29ης Νοεμβρίου 1993 (ΕΕ L 337 της 31ης Δεκεμβρίου 1993), σχετικά με την προστασία των ονομασιών οίνων, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του άρθρου 65, παράγραφος 1, της κοινής δηλώσεως υπ' αριθ. 13 και του παραρτήματος XIII (σημεία 3, 4 και 5) της ευρωπαϊκής συμφωνίας του 1991, σχετικά με την ενδεχόμενη επιφύλαξη υπέρ των συμβαλλόμενων κρατών της κυριαρχίας και της αρμοδιότητας στον τομέα των εθνικών γεωγραφικών ονομασιών που αφορούν γεωργικά προϊόντα διατροφής, συμπεριλαμβανομένων των αμπελοοινικών προϊόντων, πράγμα που σημαίνει ότι αποκλείεται οιαδήποτε μεταβίβαση κυριαρχίας και αρμοδιότητας στον εν λόγω τομέα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα;

2. Πρέπει η κοινοτική συμφωνία για την προστασία των ονομασιών οίνων, η οποία συνήφθη στις 29 Νοεμβρίου 1993 μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας (ΕΕ L 337/1993) και αφορά την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων που εμπίπτουν στον τομέα της βιομηχανικής και εμπορικής ιδιοκτησίας, να κηρυχθεί άκυρη και, ως εκ τούτου, μη παράγουσα αποτελέσματα στην κοινοτική έννομη τάξη, καθόσον δεν έχει κυρωθεί εκ μέρους εκάστου των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, λαμβανομένης υπόψη και της υπ' αριθ. 1/94 γνωμοδοτήσεως του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σχετικά με την αποκλειστική αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας;
3. Σε περίπτωση που η κοινοτική συμφωνία του 1993 (ΕΕ L 337/1993) θεωρηθεί, ως προς το σύνολο των διατάξεών της, νόμιμη και εφαρμοστέα, πρέπει η απαγόρευση χρήσεως στην Ιταλία της ονομασίας «Tocai» μετά το 2007, όπως αυτή προκύπτει από τις επιστολές που ανταλλάγησαν μεταξύ των μερών της συμφωνίας (και προσαρτώνται σε αυτή), να θεωρηθεί άκυρη και, ως εκ τούτου, μη παράγουσα έννομα αποτελέσματα, καθόσον είναι αντίθετη προς τις διατάξεις περί ομώνυμων ονομασιών που περιλαμβάνονται στην ίδια τη συμφωνία του 1993 (βλέπε το άρθρο 4 παράγραφος 5, και το προσαρτηθέν στη συμφωνία πρωτόκολλο);
4. «Πρέπει η δεύτερη κοινή δήλωση που προσαρτάται στη συμφωνία του 1993 (ΕΕ L 337/1993), από την οποία συνάγεται ότι τα συμβαλλόμενα μέρη δεν γνώριζαν, κατά τη στιγμή των διαπραγματεύσεων, την ύπαρξη ομώνυμων ονομασιών για τους ευρωπαϊκούς και ουγγρικούς οίνους, να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα ουσιώδους πλάνης (δεδομένου ότι οι ιταλικές και ουγγρικές ονομασίες για τους οίνους «Tocai» υπήρχαν και χρησιμοποιούνταν παράλληλα εδώ και αιώνες, αναγνωρίστηκαν δε επισήμως το 1948, με συμφωνία μεταξύ της Ιταλίας και της Ουγγαρίας, και αποτέλεσαν, πρόσφατα, αντικείμενο κοινοτικής ρυθμίσεως) ώστε να καθίσταται άκυρο, βάσει του άρθρου 48 της Συμβάσεως της Βιέννης για το δίκαιο των συνθηκών, το τμήμα της συμφωνίας του 1993 που απαγορεύει τη χρήση στην Ιταλία της ονομασίας Tocai»;